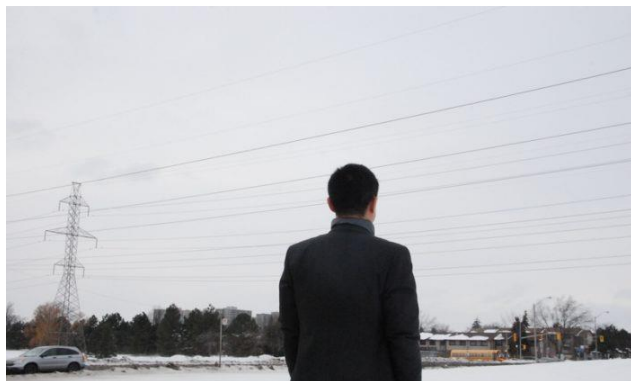

Ký Ức Thu Hoạch Nội Tạng Sống Kinh Hoàng

Cựu sinh viên Y khoa TQ

Phần hồi ức dưới đây được George Zheng, một cựu sinh viên Y khoa Trung Quốc hiện đang sống tại Toronto, kể lại với tờ Epoch Times. Anh là người đã trực tiếp tham gia và chứng kiến việc thu hoạch nội tạng từ người còn sống khi còn là sinh viên thực tập chuẩn bị tốt nghiệp trong một bệnh viện tại Trung Quốc. Vì lý do an toàn của bản thân George Zheng, một số chi tiết xác định thời gian và thân phận cụ thể đã bị lược bỏ.

George Zheng giấu mặt do lo ngại vấn đề an toàn của bản thân. Hiện anh đang sống tại Toronto, Canada.

***

Sự việc mà tôi mô tả diễn ra vào những năm 1990. Vào thời điểm đó, tôi là một sinh viên sắp tốt nghiệp từ một trường quân y tại Trung Quốc. Tôi đang thực tập tại Khoa tiết niệu, bệnh viện Đa khoa Quân đội Thẩm Dương (Shenyang Army General Hospital).

Một hôm, bệnh viện nhận được điện thoại từ Khu Quân sự Thẩm Dương ở phía Bắc Trung Quốc, yêu cầu một số nhân viên y tế ngay lập tức lên xe để thực hiện một nhiệm vụ quân sự. Nhóm 6 người được chọn bao gồm 2 nữ y tá, 3 bác sĩ quân y nam, và tôi – một thực tập sinh. Khoa trưởng ra lệnh: Kể từ thời điểm đó, chúng tôi phải cắt mọi liên lạc với thế giới bên ngoài, bao gồm cả người thân và bè bạn. Chúng tôi ngay lập tức lên một chiếc xe thùng, bên trong toàn bộ là màu xanh dương nhạt. Bệnh viện cũng phái thêm một xe quân sự. Cửa xe quân sự chưa đóng lại, và tôi có thể nhìn thấy một người lính đang cầm súng.

Xe quân sự dẫn đường. Sau khi lên xa lộ, xe quân sự hú còi, và các xe khác tránh đường. Chúng tôi di chuyển với tốc độ rất nhanh. Cuối cùng, chúng tôi tới nơi, và sau khi ra khỏi xe thùng, chúng tôi phát hiện mình đang ở một nơi được núi bao bọc xung quanh. Binh lính đang đứng gác xung quanh một tòa nhà. Nhân viên quân đội đón chúng tôi nói rằng tòa nhà này là một nhà tù quân sự nằm gần thành phố Đại Liên, Đông Bắc Trung Quốc.

Đêm hôm đó, chúng tôi ở lại nhà khách quân đội, binh lính đứng gác bên ngoài phòng của chúng tôi. Buổi sáng, 1 y tá và 2 lính đi tới nhà tù để thu thập và phân loại mẫu máu. Sau khi họ trở về với mẫu máu, chúng tôi lên xe thùng và lên xe ra đi. Xe dừng, tôi nhìn qua khe cửa và thấy lính gác đang bao quanh xe thùng, tay cầm súng máy. Họ đang quay lưng lại phía chúng tôi. Chúng tôi chờ trong xe; không được phép cử động. Đột nhiên, có tiếng gõ cửa. Tôi mở cửa và nhìn thấy 4 lính gác khiêng một thanh niên. Anh ta bị dây thừng cuốn quanh cổ và chân, tay bị trói sau lưng. Anh ta không cử động.

Anh ta bị đưa vào xe thùng, và đặt trên một túi nhựa đen được để trên sàn trước đó. Túi này bao phủ toàn bộ sàn, và khi quan sát, tôi biết nó được đặc chế. Người thanh niên bị trói bằng dây thừng mỏng – loại có thể cắt vào da thịt nếu bị gây áp lực. Anh ta bị trói theo cách mà, nếu một người đứng trên dây trói từ cổ kéo dài tới hai tay ở đằng sau lưng, anh ta sẽ không thể di chuyển hay vùng vẫy được. Nếu anh ta vùng vẫy, dây trói sẽ chặt hơn, và anh ta sẽ bị bóp nghẹt cổ.

Một trong các bác sĩ yêu cầu tôi đứng lên trên dây thừng và giữ người thanh niên để anh ta không thể di chuyển. Khi tôi giữ chân anh ta, tôi có thể cảm thấy nhiệt độ cơ thể anh ta còn nóng. Tôi cũng thấy cổ anh ta có đầy máu. Không biết anh ta bị thương lúc nào, nhưng đó chắc chắn là một vết thương. Lúc này, tất cả nhân viên y khoa khác đã nhanh chóng thay đồ phẫu thuật. Y tá trưởng cắt mở quần áo của người thanh niên với kéo, và rồi lau dung dịch sát trùng từ phần bụng dưới tới ngực của người đó 3 lần.

Sau đó một bác sĩ cầm lấy dao mổ, và rạch một đường dài từ xương ức xuống tận rốn. Chân của anh ta bắt đầu co giật. Sau đó bác sĩ mở toàn bộ khoang bụng dưới của anh ta. Máu và ruột ngay lập tức vọt ra. Bác sĩ đặt ruột qua một bên và nhanh chóng cắt một quả thận; người bác sĩ còn lại cắt quả thận từ bên của anh ta. Họ làm rất thành thạo và nhanh chóng.

Bác sĩ bảo tôi cắt tĩnh mạch và động mạch. Khi tôi cắt, máu lập tức phụt ra. Máu phụt ra khắp tay và thân thể người thanh niên đó. Máu chảy, cũng có nghĩa là chắc chắn anh ta còn sống! Ở thời điểm này, cả hai quả thận bị lấy ra đã được cho vào trong một thùng chuyên chở nội tạng mà y tá đã cầm.

Tiếp đó, người bác sĩ đối diện yêu cầu tôi phải lấy nhãn cầu của người thanh niên. Tôi ngồi xuống và áp sát vào. Khoảnh khắc đó, mí mắt anh ấy động đậy và rồi anh ta nhìn tôi. Tôi nhìn vào mắt anh ấy. Có gì đó rất kinh hoàng trong mắt anh ấy – điều gì đó không thể diễn tả bằng lời. Đầu óc tôi trống rỗng, và cả người tôi run rẩy. Tôi cảm thấy khiếp sợ. Tôi dờ ra. Tôi nói với bác sĩ là tôi không thể làm điều đó. Đột ngột, người bác sĩ kéo mạnh đầu người thanh niên với tay trái, sử dụng hai ngón tay trái để giữ mí mắt mở, rồi dùng cái kẹp gấp bông ở tay phải để móc nhãn cầu ra.

Quá chóng vánh. Thời điểm đó, tôi đang run rẩy và vã mồ hôi khắp từ đầu tới chân. Tôi cảm thấy mình sắp sụp xuống. Tôi chợt nhớ tới đêm trước đó tại nhà khách, một quân nhân tới và nói với người chỉ huy của nhóm chúng tôi. Có một câu đã găm vào ký ức của tôi: *“Dưới 18 tuổi, cơ thể rất khỏe mạnh và sung sức.”* Có phải là nói về người thanh niên này?

Sau khi bác sĩ ra hiệu cho nhân viên ngồi tại ghế hành khách là chúng tôi đã xong, cửa hông bật mở, 4 lính đi vào trong xe thùng, gó người thanh niên vào một túi nhựa lớn, và kéo vào một xe quân đội đang ở gần đó. Ngay lập tức, xe thùng khởi động, chúng tôi quay lại bệnh viện rất nhanh, được xe quân đội dẫn đường. Tất cả áo, mũ, găng tay phẫu thuật mà chúng tôi sử dụng được gom lại để tiêu hủy sau khi chúng tôi về tới nơi. Sau khi về tới nơi, nội tạng được chuyển ngay tới phòng phẫu thuật, nơi một nhóm bác sĩ phẫu thuật đang đợi, sẵn sàng cấy ghép chúng cho bệnh nhân trên bàn phẫu thuật.

Lúc này, tôi đã không thể làm được gì nữa; cả người tôi hoàn toàn mệt mỏi. Người chỉ huy thấy vậy và cho phép tôi nghỉ. Tôi ngồi xuống, nhưng vẫn còn có thể thấy họ đang thực hiện ca phẫu thuật. Tôi bỏ việc ở bệnh viện và quay về nhà. Tôi vẫn cảm thấy cực kỳ yếu ớt và bị sốt cao. Mẹ hỏi tôi có chuyện gì xảy ra, nhưng tôi chỉ trả lời mơ hồ, vì không dám tiết lộ việc này với bất kỳ ai.

Nhưng nỗi đau không dừng lại ở đó. Một mặt, chỉ nghĩ tới ký ức đó thôi cũng thật kinh hoàng, chứ chưa nói đến kể nó ra. Tôi đã trực tiếp chứng kiến việc giết hại tàn khốc một con người, và trái tim tôi cực kỳ bứt rứt. Tôi cũng lo lắng rằng mình sẽ bị chính quyền truy ra và bị sát hại. Gánh nặng đó khiến tôi cực kỳ khó khăn. Trong một thời gian dài, cảnh tượng trong chiếc xe ngày đó cứ diễn lại hết lần này lần khác trong óc tôi – cảnh một sinh mệnh giống như chúng ta bị cướp mất nội tạng khi đang còn sống, và nỗi đau và khiếp sợ kinh hoàng bên trong mắt anh ấy khi anh ấy nhìn tôi. Tâm tôi không thể chịu đựng được. Tôi cảm thấy mình phát điên, và thường xuyên cằn kè bờ vực sụp đổ.

Nhiều năm đã qua, nhưng ký ức đáng sợ đó vẫn không thể bị xóa đi. Trong suốt những năm đó, tôi không muốn động chạm tới nó và chủ động lẩn tránh. Bởi vì mỗi khi tôi nói tới, tôi lại không thể kiểm soát hoàn toàn bản thân.

Khi truyền thông thế giới bắt đầu phơi bày việc cưỡng bức thu hoạch nội tạng từ tù nhân lương tâm Pháp Luân Công tại Trung Quốc, tôi lập tức hiểu ra tất cả: Tất cả đều là sự thật, thu hoạch nội tạng cưỡng bức đã tồn tại trong hệ thống quân đội của Đảng Cộng sản Trung Quốc từ rất lâu rồi. Chỉ là cuộc đàn áp Pháp Luân Công đã cung cấp cho họ một nguồn nội tạng lớn hơn rất nhiều mà thôi.

Yi Ling ghi lại, Toronto 2019
Minh Nhật biên dịch